

Sygn. akt V KK 286/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Gradzik

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **D. K. i K. F.** skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu
narkomanii z dn. 29 lipca 2005r. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 31 stycznia 2018 r.,
kasacji, wniesionych przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
niekorzyść D. K. i K. F. oraz przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 lutego 2017 r., zmieniającego wyrok
Sądu Rejonowego w G.
z dnia 6 grudnia 2016 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w G.do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

D.K. został oskarżony o to, że:

- I. w dniu 4 października 2015 r., w S., wprowadził do obrotu znaczną ilość

substancji psychoaktywnej w postaci 101 gram amfetaminy, poprzez przekazanie ich K.F. w celu dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.;

II. w dniu 5 października 2015 r. w R., posiadał wbrew przepisom ustawy znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 135 gram,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.;

K. F. został oskarżony o to, że:

III. w okresie od 3 października 2015 r., do dnia 4 października 2015 r. w G., wbrew obowiązującym przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przyjął od D. K., środki psychotropowe w łącznej ilości 105 gram amfetaminy, o wartości 3.150 zł., co stanowi znaczną ilość, z zamiarem wprowadzenia tej substancji do obrotu, czym jednocześnie uczestniczył w obrocie substancjami psychotropowymi, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z dnia 6 grudnia 2016 r.,:

I. „oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym; iż z opisów każdego z tych czynów wyeliminował zwrot: <znaczną ilość> i za tak opisane czyny wymierzył mu kary:

- za czyn opisany w pkt I oskarżenia, przyjmując ilość amfetaminy na 105 gramów, który to czyn zakwalifikował z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, gdzie jedna stawka jest równoważna kwocie 20 zł.,
- za czyn opisany w pkt II oskarżenia, który zakwalifikował z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. F. uznał za winnego tego, że w dniu 4 października 2015 r. w S., wbrew obowiązującym przepisom ustaw o przeciwdziałaniu narkomanii przyjął od D. K., środki psychotropowa w łącznej ilości 105 gramów amfetaminy, o wartości 3.150 zł., z zamiarem wprowadzenia tej substancji do obrotu, czym jednocześnie

uczestniczył w obrocie substancjami psychotropowymi, który to czyn zakwalifikował z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu kary roku pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny, gdzie jedna stawka jest równoważna kwocie 20 zł.;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone kary pozbawienia wolności wobec D. K. połączył i wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności podlegających wykonaniu zaliczył oskarżonym okresy ich zatrzymania”.

Wyrok ten zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów procesu.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońcy oskarżonych.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł apelacje na niekorzyść obu oskarżonych. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

- „obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez niesłuszne wyeliminowanie przez Sąd z opisu czynów zarzucanych obu oskarżonym, znamienia <znacznej ilości> substancji psychoaktywnej amfetaminy i środka odurzającego marihuany, a następnie przyjęcie, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona jedynie podstawowej postaci czynu z art. 56 i art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego i przedstawiony przed Sądem Rejonowym materiał dowodowy, niekwestionowany przez Sąd w postaci protokołów przeszukań, oględzin, zatrzymania rzeczy, analizy połączeń telefonicznych, ekspertyz kryminalistycznych oraz dowodów zawartych w materiałach niejawnych, wskazują bezspornie, że oskarżeni swoim zachowaniem, wyczerpali ustawowe znamiona postaci kwalifikowanych czynów z art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii”.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o:

- „zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez poprawienie błędnej kwalifikacji prawnej i przyjęcie, że oskarżeni D.K. i K. F. swoim zachowaniem wyczerpali znamiona czynu z art. 56 ust. 3, a nadto D. K. czynu z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

- zmianę orzeczenia o karze, co do oskarżonego D. K. poprzez rozwiązanie kary łącznej i wymierzenie temu oskarżonemu kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny 300 stawek dziennych po 100 zł. każda za czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kary roku pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust 2 cyt. Ustawy, a na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzenie mu kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie przepadku przedmiotów jak we wniosku złożonym przez oskarżyciela przed Sądem I instancji,

- zmianę orzeczenia o karze, co do oskarżonego K. F. i wymierzenie mu za czyn z art. 56 ust 3 cyt. ustawy kary w wymiarze wnioskowanym przez prokuratora przed Sądem I instancji”

Obrońca oskarżonego D. K.o wyrokowi zarzucił:

- „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający zasadniczy wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu określonego w punkcie I części wstępnej wyroku, w sytuacji, gdy brak ku temu dostatecznych przesłanek w świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego,
- naruszenie przepisów prawa karnego procesowego art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. - mające zasadniczy wpływ na treść wyroku, polegające na naruszeniu zasad związanych z prawidłową oceną zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, a w konsekwencji przyjęcie winy D. K., w braku dostatecznych ku temu dowodów, pojawiające się zaś wątpliwości rozstrzygając na niekorzyść oskarżonego”.

Alternatywnie obrońca podniósł zarzut:

- „rażącej niewspółmierności-surowość orzeczonej wobec oskarżonego D. K. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze roku, w sytuacji gdy całokształt okoliczności dotyczących przedmiotu niniejszego postępowania, a szczególności warunki i właściwości oskarżonego jednoznacznie przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego D.K. kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres 3 lat”.

W konkluzji obrońca wniósł „o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez

uniewinnienie oskarżonego D.K. od przypisywanego mu występku stypizowanego w art. 56 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wymierzenie oskarżonemu za czyn stypizowany w art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku samoistnej kary grzywny, ewentualnie poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze roku z dobrodziejstwem w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres 3 lat”.

Obrońca oskarżonego K.F. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. „naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny i przyjęcie, że oskarżony K.F. przyjął środki odurzające od oskarżonego . a następnie miał zamiar wprowadzenia ich do obrotu, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala wyłącznie na poczynienie ustaleń, iż oskarżony K.F. posiadał środki odurzające; w przypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu:
2. rażącą niewspółmierności kary - jej surowość, poprzez orzeczenie względem oskarżonego kary roku pozbawienia wolności, tj. kary surowszej niż wymierzona oskarżonemu D.K., podczas gdy oskarżony K.F. nie był nigdy karany za przestępstwa narkotykowe, jego uprzednia karalność miała miejsce już kilka lat temu, jak również nawet przyjmując ustalony przez sąd I instancji stan faktyczny za prawidłowy, jego rola w sprawie było daleko mniej ważna aniżeli drugiego oskarżonego”.

Mając to na uwadze, obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przy przyjęciu, że oskarżony dopuścił się występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności; ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 r.:

- I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. rozwiązał karę łączną orzeczoną w pkt III części dyspozytywnej,
 2. z pkt I części dyspozytywnej wyeliminował zwrot „znaczną ilość”, w *tiret* pierwszy przyjął kwalifikację czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu D.K. karę 2 lat

pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 20 zł.,

3. w pkt II części dyspozytywnej przyjął zwrot „co stanowi znaczną ilość” i przyjął kwalifikację czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu K.F. karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 20 złotych,

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego D.K. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy,

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 516,60 zł. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu K.F.,

IV. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy D.K. i K.F. oraz Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny.

Obrońca D.K. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- „obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na nierozważeniu przez sąd II instancji wszelkich stawianych zarzutów w apelacji wniesionej przez obronę, a w konsekwencji uznaniu winy skazanego D.K. w zakresie zarzucanych mu czynów na dowodach, które nie zostały przeprowadzone w toku postępowania dowodowego, a w szczególności na podstawie nieujawnionych na rozprawie materiałów niejawnych postaci akt głównych i protokołów oględzin, analizy połączeń telefonicznych i logowań oskarżonych, oględzin telefonu komórkowego użytkowanego przez D.K., ekspertyz kryminalistycznych z badań chemicznych, co w sposób jednoznaczny prowadzi do wniosku, iż orzekający w niniejszym postępowaniu sąd I, a następnie II instancji nie miał możliwości dokonania poczynionych ustaleń faktycznych, w zakresie zarzucanych skazanemu czynów, a następnie wymierzenia mu za nie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat oraz 4 miesięcy,

- obrazę prawa procesowego, tj. art. 455 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na zmianie przez sąd II instancji zaskarżonego wyroku sądu I instancji w ten sposób, iż z pkt I części dyspozytywnej wyeliminowano zwrot <znaczna ilość>, w *tiret* pierwszy przyjęto kwalifikację czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu wymierzono oskarżonemu D.K. karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną w kwocie 20 zł., co w konsekwencji doprowadziło to tego, iż opis czynu za który wymierzono karę D.K. pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny po modyfikacji przez sąd II instancji jest sprzeczny z przyjętą kwalifikacją prawną czynu stypizowanego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem w opisie czynu nie ma sformułowania „znaczna ilość”, a w przyjętej kwalifikacji prawnej z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znamię w postaci <znacznej ilości środków odurzających> się znajduje”.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o uchylenie wyroku sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca K.F. wyrokowi Sądu odwoławczego zarzuciła „rażące naruszenie:

1. prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 u.p.n. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że 105 gramów środka psychoaktywnego o wartości 3150 zł stanowi ilość <znaczna> podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu winna skutkować przyjęciem, iż jest to ilość zwyczajna, nie ponadnormatywna, uzasadniająca przyjęcie kwalifikacji przestępstwa w jego typie podstawowym;
2. przepisów postępowania, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie powodów, dla których w opisie czynu popełnionego przez D.K., tj. przekazaniu 105 gram substancji psychoaktywnej K.F. brak znamienia <znacznej ilości>, podczas gdy znamię to wskazano w opisie czynu przypisanemu Krystianowi K.F.;
3. przepisów postępowania, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia przez sąd odwoławczy i w konsekwencji nieustosunkowanie się do zarzutu podniesionego w apelacji odnośnie niemożliwości uznania K. K.F. za winnego przestępstwa z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii co wskazuje, iż sąd ten nie rozpoznał wniesionego

środka odwoławczego w sposób należyty;

4. przepisów postępowania, tj. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak zmiany orzeczenia, wydanego w oparciu o materiały nieujawnione na rozprawie przez sąd (akta niejawne), a więc nie na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, co skutkowało, iż orzeczenie sądu I instancji było dla oskarżonego rażąco niesprawiedliwe”.

Mając powyższe zarzuty na uwadze obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej K.F. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 lutego 2017 r. w całości na niekorzyść D.K. i K.F.. Zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego:

1) materialnego, a mianowicie:

- art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. poprzez pominięcie w opisie czynu przypisanego w pkt I oskarżonemu D.K. znamienia <znacznej ilości> substancji psychotropowej;

- art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegające na niezastosowaniu wymienionego przepisu do drugiego czynu przypisanego oskarżonemu D.K., podczas gdy ustalona w toku postępowania ilość środka odurzającego w postaci marihuany, w tym liczba możliwych do uzyskania dawek aktywnych uzasadniały zakwalifikowanie je jako <znaczna ilość> w rozumieniu obrażonego przepisu prawa, co w konsekwencji spowodowało wymierzenie za powyższy czyn kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za ten występpek;

2) procesowego, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k.. w wyniku dokonania wadliwej kontroli odwoławczej poprzez zaniechanie, pomimo zwróconych przeciwko całości orzeczenia apelacji prokuratora i obrońców, dokonania tejże kontroli również pod kątem innych niż wymienione w złożonych środkach odwoławczych przyczyn z art. 438 k.p.k.. w rezultacie czego nie dostrzeżono rażącego naruszenia przez Sąd I instancji art. 410 k.p.k., polegającego na dokonaniu ustaleń faktycznych

na podstawie nieujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego”.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w stosunku do D. K. i K.F. w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

W pisemnych odpowiedziach na kasacje obrońców D.K. i K.F., prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o ich uwzględnienie poprzez uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G.. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej poparł kasacje obrońców skazanych w zakresie odnoszącym się do nieujawnienia materiałów niejawnych, natomiast obrońcy skazanych wnieśli o uchylenie wyroków Sądu Okręgowego oraz Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacje wniesione przez obrońców D.K. i K.F. oraz Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu odwoławczego są zasadne w zakresie wskazanym poniżej.

Słusznie wskazują wszyscy skarżący, że Sąd odwoławczy, pomimo obowiązku wynikającego z art. 433 § 1 k.p.k., nie dokonał kontroli zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w zakresie szerszym, niż wynikałoby to z podniesionych zarzutów, przez co naruszył art. 440 k.p.k. Wskazać należy, że na etapie postępowania apelacyjnego ani prokurator ani obrońcy oskarżonych nie wskazywali na naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z materiałów niejawnych. Wręcz przeciwnie, strony te wprost odnosiły się do tego dowodu stanowiącego podstawę ustaleń faktycznych, a jedynie wskazywały na konieczność odmiennej ich oceny przez Sąd. Jednakże z uwagi na to, iż wszystkie apelacje skierowane były przeciwko całości orzeczenia, Sąd odwoławczy zobowiązany był do przeprowadzenia wnikliwej kontroli odwoławczej, chociażby w zakresie sposobu przeprowadzenia dowodu, którego ocena była kwestionowana. Analiza akt sprawy wskazuje natomiast, że Sąd I instancji oparł się w swoich rozważaniach na szeregu dowodach, które nie zostały przeprowadzone, w tym

wynikających z materiałów niejawnych, czym rażąco naruszył art. 410 k.p.k. Przeprowadzona kontrola odwoławcza nie doprowadziła do ujawnienia tego rażącego uchybienia, co obecnie skutkuje uchyleniem zaskarżonego orzeczenia.

Słusznie również wskazują obrońcy D.K. i K.F. na obrazę art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie zarzutów stawianych w apelacji. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego, za wyjątkiem części odnoszącej się do zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora, jest tak sformułowane, iż może zostać wykorzystane do każdej innej sprawy, gdyż zawiera jedynie ogólne rozważania dotyczące naruszenia poszczególnych przepisów prawa, a nie odnosi się merytorycznie do argumentów wskazanych w apelacji. Za prawidłowe rozpoznanie apelacji obrońcy nie może zostać bowiem uznany jeden krótki akapit zawarty na stronie 6 uzasadnienia, który wskazuje na dowody stanowiące podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, jednakże nie w kontekście stawianych zarzutów. Taki sposób sporządzania uzasadnienia przez Sąd odwoławczy nie jest do zaakceptowania.

Tak jak wyżej wskazano, Sąd Rejonowy dokonał w wyroku zmiany opisu czynów przypisanych oskarżonemu w stosunku do treści zarzutów zawartych w akcie oskarżenia. Sąd wyeliminował zwrot „znaczna ilość” w odniesieniu do czynów D.K. oraz opisał na nowo czyn przypisany K.F. jak również ustalił, że czyny te wyczerpują znamiona art. 56 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd odwoławczy, uwzględniając apelację prokuratora dokonał kolejnej zmiany opisu czynów przypisanych oskarżonemu. O ile treść opisu czynu przypisanego K.F. nie budzi większych zastrzeżeń, gdyż wskazuje jednoznacznie, że temu oskarżonemu ostatecznie przypisano uczestniczenie w obrocie znaczną ilością amfetaminy, co stanowi przestępstwo z art. 56 ust. 3 tej ustawy, o tyle modyfikacja opisu czynów przypisanych D.K. jest całkowicie nieczytelna. W zależności bowiem od tego jak zostanie odczytana intencja Sądu odwoławczego, wyrok tego Sądu będzie dotknięty obrazą art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., na co wskazuje w zarzucie 2 kasacji obrońca K.F. oraz w uzasadnieniu kasacji Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny, lub też wyrok ten został wydany z obrazą prawa materialnego tj. art. 56 ust. 3 u.p.n. bądź art. 62 ust. 2 u.p.n.

Wskazać należy, że wyeliminowanie przez Sąd odwoławczy z części I

dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji zwrotu „znaczną ilość” wskazywałoby na to, że Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie poprzez przyjęcie, że D. K. popełnił oba zarzucane mu przestępstwa zgodnie z opisem znamion wskazanych w akcie oskarżenia, a więc w formie kwalifikowanej. Wskazuje na to przyjęcie w wyroku kwalifikacji z art. 56 ust. 3 u.p.n. oraz orzeczenie kary pozbawienia wolności w najniższej ustawowej granicy za tego rodzaju czyn. Przeczy temu jednak pozostawienie bez zmian kwalifikacji prawnej przypisanego mu również przez Sąd Rejonowy czynu z art. 62 ust. 1 u.p.n. i wymierzonej kary. Jeżeli więc przyjąć, że intencją Sądu odwoławczego było przyjęcie, że oba przestępstwa były popełnione przez D.K. w formie kwalifikowanej, to wówczas należy przyjąć, że doszło do obrazy prawa materialnego poprzez nie przyjęcie kwalifikacji z art. 62 ust. 2 u.p.n. oraz wymierzenie kary za ten czyn poniżej ustawowego progu zagrożenia.

Wydaje się również możliwe odczytanie treści zaskarżonego wyroku w taki sposób jak to czynią obrońcy oskarżonych, iż Sąd odwoławczy wyeliminował znamię „znaczej ilości” z opisu czynów przypisanych oskarżonemu D.K., na co wskazuje utrzymanie w mocy kwalifikacji prawnej oraz wymiaru kary za czyn z art. 62 ust. 1 u.p.n. W takiej sytuacji doszłoby również do naruszenia prawa materialnego, ale tym razem art. 56 ust. 3 u.p.n., gdyż opis tego przypisanego czynu nie zawierał kwalifikującego go znamienia.

Powyższe natomiast jednoznacznie wskazuje, że rację mają skarżący, że zaskarżony wyrok nie spełnia wymogów art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. Sąd odwoławczy prawdopodobnie zapomniał, że wyrok skazujący zgodnie z tym przepisem powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Opis czynu przypisanego winien być jednoznaczny, nie dający możliwości różnych jego interpretacji i winien być zawarty w sentencji wyroku, a nie w uzasadnieniu. Chociaż nawet w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia pozwalającego na jednoznaczne rozumienie tego wyroku.

W sytuacji, gdy zaskarżony wyrok dotknięty jest obrazą szeregu przepisów, co niewątpliwie mogło mieć wpływ na jego treść, konieczne stało się jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Zdaniem Sądu Najwyższego istnieje możliwość

konwalidacji wskazanych powyżej naruszeń prawa przez Sąd odwoławczy i dlatego też nie został uwzględniony wniosek stron o uchylenie również wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Sąd odwoławczy ujawni więc materiał dowodowy, w tym materiały niejawne i ustali, czy te dowody faktycznie potwierdzają dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, a następnie skontroluje zaskarżone orzeczenie w kontekście podniesionych w apelacjach zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

kc